O. D. W. U.
Branch 20 c/o U. American Club
292 Hudson Ave. Rochester 5, N. Y. — U.S.A.

SEMANARIO
O LAVRADOR
Caixa Postal — 666
Curitiba — Paraná — Brasil

Redação e Administração:
Rua Augusto Stellfeld 799

Diretor e Proprietario:
Nicolau Woytowetch

O LAVRADOR
ХЛІБОРОБ

— ТИЖНЕВИК —

ПЕРЕДПЛАТА

Річно:	кр.	60.00
Піврічно:	„	35.00
Для Аргентіни:	25 песів	
Інші краї:	4 ам. доляри	
Поодиноке число:	кр	2,00

Ціна оголошень після умови.

Ч. 27 (1082) КУРІТІБА. 29. серпня, 1953 РІК ВИДАННЯ XXX

На пропозицію Українського Конгресового Комітету, Підкомісія Конгресової Комісії для закордонних справ, що веде переслухання в справі нав'язання дипломатичних зв'язків між США й підсоветською Україною та Білорусю запросила на переслухання 15 липня ц. р. ряд осіб, які висловили в цій справі свої погляди. Під час переслухання, яке відбулося у Вашінґтоні й тривало три години, конгресмени, члени Підкомісії, ставили візнаючим багато різних запитів, що свідчило про їх зацікавлення проблемами унормування взаємин між США й Україною та Білорусю — На фото: запрошені на переслухання особи. Сидять зліва: д-р Лев Добрянський з Джорджтавн Університету голова Українського Конгресового Комітету, конгресмен Лоренс Г. Сміт з стейту Висконсин, автор Резолюції 58 і д-р Роман Смаль-Стоцький з Маркет Університету. Стоять зліва: д р Олександер Ґрановський з Міннесотського Університету, д р Кларенс Меннінґ з Колюмбійського Університету, д р Лює Скорс з Білоруського Конгресового Комітету, адмірал Джордж Ф. Менц, д-р Іван С. Решетар з Принстонського Університету й д-р Михайло Пап з Нотр Дамського Університету.

Шлях до волі України — шлях визволення

Підкомісія закордонних справ Палати Репрезентантів одноголосно прийняла 22 липня резолюцію Лоренса Сміта, відому під ч. 58, в справі встановлення дипломатичних відносин США з українською та білоруською совєтськими республіками. Після цього резолюція піде на розгляд Комітету закордонних справ Палати Репрезентантів.

Конґресмен Лоренс Сміт підкреслив, що внесена ним резолюція виходить з сучасної американської „політики визволення".

Як відомо, 15 липня в Підкомісії закордонних справ відбулося переслухання в справі згаданої резолюції. За процедурою виступили свідки — за і проти. На свідчені виступили відомі українському світові діячі: проф. Лев Добрянський, голова УКК, проф. Кларенс Меннінґ, проф. Смаль-Стоцький, проф. Джан Решетар, проф. Ол. Грановський, адм. Джордж Менц, д-р Луіс Скорс, д-р М. Пап.

Протоколи показують, якими аргументами користувалися свідки — за. Це була, об'єктивно беручи, своєрідна „демонстрація" української справи на форумі Конґресу США. Вона досить характерна з того погляду, як підходять до питання України американські політики. Для українських політичних чинників має бути цікава тим, як, в якому аспекті укладається цей підхід.

Вихідною точкою свідків — за була засада сучасної закордонної політики США, політики визволення, що її проголосив президент Айзенговер на відміну до т. зв. „політики стримування", якої дотримувалася попередня адміністрація.

Питання України було виразно пов'язано на переслуханні з ідеями американського народу, що їх висловлено в Декларації Незалежности та з ідеями, що покладені в основу Об'єднаних Націй.

Декларація Незалежности проголошує природне, „не прошене й не дане" (Т. Шевченко), право кожного народу на свободу й незалежність. Основною засадою ОН є пошанування цього права за кожним народом, визнавання рівности прав великих і малих націй. Один із свідків, визначний знавець східньоевропейських справ, пов'язав глибше ці засади з теперішньою дійсністю, вказуючи, що настав кінець колоніяльної політики в Азії та Африці, має прийти кінець цій політиці і для неросійських народів Совєтського Союзу. Ці народи терплять нечуваний в історії людства колоніяльний визиск і поневолення.

Важливість такого підходу розкривається більше, коли порівняємо, що в Статуті ОН передбачено „принципи у відношенні країн, що не досягли ще самоурядування (самоуправління)", що підлягають під опіку іншої держави Саме таке відношення до України, як до терену, який мав би підлягати під опіку Росії, упевно інспірували в США російські імперіялістичні кола, які засіли в американському Комітеті Визволення Від Большевизму. Свідки звернули увагу на те, що нероздільність російської імперії підтримують російські імперіялісти від монархістів до лівих і найлівіших.

Єдиний ланцюг російського великодержавного імперіялізму, що проходить через усі відтинки російської еміграції, замикається логічно своїми кінцями в Кремлі, було вперше психологічно розірвано в США на цьому переслуханні.

Неухильно стало питання про Україну, як окрему державу. Підставою до цього подано не тільки те, що т. зв. УССР є членом Об'єднаних Націй (як і Білорусія). У час національно-визвольної революції 1917 року Україна стала незалежною демократичною державою у формі Української Народньої Республіки.

На переслуханні підкреслено, що до 1923 року (до утворення Союзу ССР) Україна і в радянській формі була незалежною.

Атрибути цієї незалежности збережені до сьогодні: окрема конституція УССР, яка окреслює українську республіку, як незалежну „союзну" державу, окрема стаття конституції СССР говорить про „незалежність" республік СССР та про їх „право" на відокремлення. По II. світовій війні атрибути „незалежности" УССР навіть збільшено: окремий прапор, гімн, членство в ОН.

Свідки на переслуханні висловилися за те, щоб Конгрес ухвалив резолюцію Лоренса Сміта і цим визнав би Україну незалежною державою, разом з якою США підписали Статут ОН. Цей акт означав би застосування в дії проголошеної політики визволення та підтримав би Україну в її боротьбі за незалежність, признаючи їй право на цю незалежність з боку США.

Український Конгресовий Комітет здобув велику заслугу для української справи, добираючи свідків для цього переслухання, він у великій мірі спричинився саме до такого перебігу його.

Конґресмен Л. Сміт висловив подяку на адресу проф. Л. Добрянського за прекрасну підтримку, внесеної ним резолюції. У листі до проф Л. Добрянського він пише: „Вважаю, що всі заяви були знаменні. Шкода тільки, що ми не мали більше часу, щоб дати усім особам, які прибули з великої віддалі, повну нагоду викласти свої погляди Проте, ми маємо досить свідчень, щоб дати підстави нашому Комітетові прийняти цей законопроєкт. Для тієї мети я працюватиму впродовж цих останніх тижнів теперішньої сесії".

Коли візьмемо для порівняння акцію Американського Комітету Визволення Від Большевизму — перед нами стає образ відношення американських політиків до України.

Одні з них визнають державні здобутки українського народу і його право на незалежність, другі трактують Україну як простір, як провінцію російської імперії, а український нарід — як частину населення імперії Американський Комітет займає становище до України, як до простору та рішуче не визнає права українського народу на незалежність.

Повідомлення Українського Інформаційного Бюро говорить, що цей Комітет багато поступився своїми позиціями, КЦАБ перестав існувати. Але поступився Комітет другорядними справами. Останні вістки з Европи повідомляють, що при обговоренні проєкту Статуту Міжнаціонального Антибольшевицького Координаційного Центру представники Американського Комітету рішуче стали проти прийняття в Статуті засади, яка б признавала відновлення державної суверенности народів, що вже мали свої держави, та засади невизнавання актів агресії вчинених Росією (РСФСР) від 1918 року починаючи. Таким чином Американський Комітет ще раз дав докази, що він не позбувся в своїх настановах духу інтервенції. Його позиції виразно пов'язуються із імперіялістичною політикою російських емігрантських середовищ. На переслуханні вказано було, що прийшов кінець імперіялістичної політики в Азії й Африці, має настати кінець імперіялізмові й на сході Европи.

Згідно з ситуацію те становище, що позиції Американського Комітету не репрезентують опінії американського народу. Цю опінію репрезентують історичні документи, що виявляють його свободолюбні ідеї — Декларація незалежности, Хартія ОН; постаті визначних президентів США: Вашінґтон, Джеферсон, Вілсон; політика визволення, проголошена през. Айзенговером...

Поставлене в резолюції ч. 58 перед Конгресом США питання про дипломатичні відносини з Україною є питанням визнання Америкою України як держави. У світлі цього нові відома акція Американського Комітету була просто диверсійна. Інспіруванням диверсійних груп серед українців — просто ганебне явище. Перемога тенденцій Американського Комітету в політиці США до України означала б цілковиту втрату надій і довір'я українського народу до народу американського. Це означало б, що така політика пішла б по лінії інтервенції. Кремль від цього тільки виграв би.

Коли резолюція Конґресмена Лоренса Сміта буде прийнята, — психологічний успіх цього акту буде колосальний. Український нарід матиме величезної потенційної сили чинник у боротьбі за своє визволення. І саме в цій площині українські політичні сили мають шукати шляхів співпраці з політичними чинниками США та зв'язків і приязні народів українського і американського. Це шляхи, що ведуть до визволення, а не до інтервенції.

(З „Укр. Прометея")

СЛУШНА ВИМОГА ДАЛЕСА

26 серпня в Бостоні виступив з промовою державний секретар (міністр закордонних справ) США, Джон Фостер Далес. Він, насамперед, підкреслив таке:

— Для того, щоб Об'єднані Нації успішно могли працювати й виконувати свої винятково важливі міжнародні завдання, конче потрібно переглянути статут цієї організації. Конкретна дійсність довела, що, використовуючи привілеї теперішнього статуту, одна велика імперіялістична комуністична держава гальмує всю працю Об'єднаних Націй. З подібним станом річей потрібно покінчити якнайшвидше.

В дальшій частині своєї промови Далес сказав, що сьогодні справжній мир забезпечують: «Атлянтичний пакт», «Співдружба західньо-европейських держав», «Союз Греція — Туреччина — Югославія» та «Панамериканський оборонний Союз».

Цей виступ Далеса безперечно скерований проти застосування права «вета» на засіданнях Ради Безпеки ОН, яким завжди надуживає Совєтський Союз.

Давайте переставимо!

Дуже багато лайливих епітетів вживає тепер совєтська преса на адресу Лаврентія Берії. А, як вона високо підносила його ще два-три місяці тому!

Користуючись тією ж совєтською пресою, давайте дещо переставимо, а саме — сьогоднішні образи сполучимо з недавнім вихвалянням. Тобто, подивимось, що вийде, коли кота обернути хвостом.

«Над труною Сталіна промовляли його найкращі, найближчі соратники й друзі: тов. Маленков, скажений собака, здегенерований ренегат, послід роду людського Берія та тов. Молотов..."

Далі ще цікавіше.

«В своїй промові хвалькуватий кар'єрист тричі проклятий негідник, новий Тіто, капіталістичний запроданець Берія закликав цілий совєтський нарід зберігати любов до партії, до уряду, невпинно йти вперед по шляху нових перемог».

Перейдемо тепер до сесії верховного совєта СССР, що відбулася незадовго по смерті Сталіна.

«Появу на високій урядовій трибуні ідеологічного Юди, підлого дволичника, зогнилого відламка суспільства й гидкого бандита Берії всі присутні депутати стоячи захоплено вітали громовими оплесками, що перейшли в овацію.

Цей низький лотр, буржуазний авантурник, відновитель капіталізму, мерзений ворог народу Берія — запропонував затвердити головою совєтського уряду тов. Маленкова, Георгія Максиміліяновича. З невимовним запалом, від всієї душі й серця найкращі, найпередовіші представники нашого народу — його обранці — виявили свою одностайну, непохитну підтримку та відданість паскудному зрадникові комунізму, агентові американського імперіялізму та найотруйнішій в цілому світі змії, що всім цим є відразу Лаврентій Берія...»

Радимо совєтським редакторам подумати над такою перестановкою своїх же власних писань. Ручимось, що їхні часописи стануть тоді набагато цікавіші і справді читатимуться до дірок усім підсовєтським населенням.

СТАЛІН — ФАШИСТ

У московській «Правді» видруковано довгу статтю Ф. Константинова, в якій цілковито засуджується культ «вождя», що був так буйно розвинувся за Сталіна. «Переоцінка сильних особистостей, пише Константинів, одна з характеристичних рис фашизму. Звичка відділяти масу від героїв, а героїв від маси, належить до реакційних теорій... Колективна система управління позбавлена помилок, які припускають окремі особистості»... Отже з самих цих рядків виходить, що весь попередній культ «вождя» й «учителя» Сталіна був нічим іншим, як фашистською реакційною теорією! А в цьому ж самому часописі, тільки півроку тому, ім'я Сталіна згадувалося щонайменше 50 разів на сторінці з усілякими титулами й додатками.

ХРОНІКА

Професор М. Ветухів, голова Управи УВАН у США, 22 липня 1953 р. виїхав до Італії для участи в Науковому Міжнародньому Конгресі Генетиків. На цьому Конгресі проф. М. Ветухів зробить доповідь на тему: „Особливості різних видів при гібридизації в першому і другому поколінні" Ця доповідь основана на дослідах, що їх проф. М. Ветухів провадить у Колумбійському Університеті в Нью Йорку. Підчас своєї подорожі проф. М. Ветухів відвідає також Францію і Німеччину. До США повернеться у вересні ц. р.

* * *

Хома Рябокінь, кол. професор Харківського університету, дістав призначення бути науковим дослідником у Міннесотському університеті в Міннеаполісі, США, при відділі повітроплавства. Минулого року цей університет, на кошти департаменту повітроплавства, видав математичну працю проф Рябоконя „Про реальні унікурсальні криві".

ПОЧЕСНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ

Вп.	Андрій Лубей	100 крз.
„	Антон Острянський	100 крз.
„	Олександер Балан	100 крз.
„	Василь Галан	100 „
„	Михайло Мазурок	100 крз.
„	Іван Гапунка	100 „

З УСЬОГО СВІТУ

Москва. Тут відбулося урочисте прийняття «урядової» делегації Східньої Німеччини, яку очолювали Гротеволь та Ульбріхт. Німецьких комуністів приймав голова уряду СССР, Маленков. Совєти й східньо німецька делегація підписали спеціяльну угоду. За тією угодою зі Східньої Німеччини «зноситься воєнний стан, з нею встановлюють нормальні дипломатичні стосунки, припиняється стягання репарацій тощо».

Бонн. В урядових колах Західньої Німеччини стверджують, що новий маневр Москви щодо підвладної їй частини Німеччини є намаганням Кремля дещо послабити вороже ставлення східніх німців до ненависного комуністичного режиму. Проте, німецьке населення не йме віри в матеріяльні й політичні полегші, що їх обіцяють надати російські большевики. Зрештою лише тепер Кремль приобіцяв східнім німцям дати те, що вже давно мають західні німці.

Берлін. На совєтському військовому заводі в Тірґартені (Східня Німеччина) стався великий вибух. Забито 12 робітників і багато поранено. На цьому заводі переважно працюють ув'язнені й засуджені совєтами німці.

Берлін. Робітники не хочуть мати справу з комуністичними профспілками Східньої Німеччини. Вони на власну руку почали організовувати свої окремі профспілки і масово відмовляються сплачувати грошові внески до комуністичних. Один з керівників комуністичних профспілок сказав, що він домовиться з директорами промислових підприємств, аби членські внески утримували при видачі заробітньої платні робітникам.

Тегеран. Війська, вірні іранському шахові, Пахлеві, скинули диктаторський уряд Масадика, а його самого, разом з найближчими прибічниками заарештували. Шах повернувся до своєї країни. Вже створено новий уряд. Під час обшуків на приватних мешканнях поваленого прем'єра Масадика, його міністрів та провідників іранської комуністичної партії «Тудег» — знайдено багато зброї й пропагандивної комуністичної літератури. Ото ж, нитки від останніх подій в Ірані тягнуться до червоної Москви.

Пан-Мун-Жон. Обмін військово полоненими триває далі. Командування ОН заявило, що 23 тис. полонених північно-корейців та китайців відмовляються повернутися на батьківщину; комуністичне командування в свою чергу повідомило, що воно має 400 полонених з військ ОН, які теж відмовляються повернутися до своїх країн. Крім того, комуністи офіційно сповістили, що в них загинуло 1 550 полонених вояків ОН.

Вашінґтон. Всім американським військовим, що повертаються тепер з полону, буде повністю сплачене утримання, яке вони мали дістати, коли б не потрапили в бранці.

Ханой. Французьке командування в Індокитаї почало вишколювати 54 батальйони тубільних військ, що будуть призначені для війни з вєтмінськими комуністами в тропічних хащах (джунглях).

ВІСТІ З БРАЗИЛІЇ

* До 31-го липня ц. р. в обігу Бразилії було 42 більйони крз. в паперових банкнотах.

* З часом в Бразилії буде збудована велика фабрика автомобілів. Вартість будівництва виноситиме 600 млн. крз.

* На протязі декількох місяців комерційні відносини між Бразілією та Німеччиною були спаралізовані. Як повідомляють часописи, потреба на каву в Німеччині сильно зросла і Бразілія сподівається великих замовлень від німецького уряду на закупівлю цього продукту по високих цінах.

* Як сповіщають часописи, в Сан Павлі за останній місяць через посуху і суховії сталося багато пожеж. В цьому часі згорів ліс з посадкою 2-х млн. штук евкаліптів, що принесло шкоди на 3 млн. крз.

* В Парані будується фабрика мармуру, який головним чином ітиме на державні будови. Якість цього мармуру вільно зможе конкурувати з імпортованим мармуром з закордону.

* Минулого року співробітник «Фундації охорони індіян» закохався до індіянки на ім'я Діакуі з племени, яке він обслуговував. Закони Бразілії, з метою збереження індіян, забороняють мішане подружжя, тому довелося молодому службовцеві звернутися до самого президента за дозволом на одруження. Вирішення питання шлюбу тяглося досить довго, еліта Ріо всебічно допомагала молодому чоловікові, обдаровуючи його наречену дорогими убраннями і різними цивілізованими прикрасами. Коли президент підписав дозвіл на шлюб, населення Ріо прийняло найактивнішу участь у шлюбній церемонії, після чого молоді відіхали жити до племени. І ось, як повідомляють часописи, Діакуі вмерла при пологах. Медичним працівникам, які прибули літаком, плем'я заборонило лікувати хвору індіянку.

* Найвищий виборчий трибунал оголосив, що вибори префейта Курітіби відбудуться після 31-го грудня 1953 року.

ВСЯЧИНА

Кольори й люди.—Зелений колір уявляє собою свіжість, спокій і рівновагу; жовтий уподібнюється до сонця і дає теплоту і веселість; червоний вдаряє жаром і буйністю; синій віє холодом, глибиною і повагою. Ті, що люблять зелений колір, — це люди спокійного темпераменту, зрівноважені, веселі але ніколи не імпульсивні, ані несміливі. Любителі жовтого руководяться логікою, докладно все обмірковують, стоять твердо на своїм і рідко підлягають чужим впливам. Вдачею помірковано веселі. Червоний колір притягає до себе живих, метких, часто пристрасних і мінливих у настроях, але загально веселих і приязних. Синій колір люблять люди склонні до глибоких думок, високих ідеалів, здержані. Мелянхоліки люблять чорний колір „Я співаю чорний колір, —писав колись наш письменник С. Руданський—бо це колір мій".

*Птиці не сплять у своїх гніздах, лише на деревах, стовпах і т. ін., а гнізда служать їм лише для вигрівання та вирощування молодих.

*Синього коліру не люблять мухи, за те комарі люблять його дуже.

*Найстаршими університетами в Англії є университети в Оксфорді (1214) і Кембриджі.

*Боротьба з алькоголізмом.—За повідомленням французького міністерства здоровя щораз більше французів упиваються до смерти. 1944 року було їх 232, 1948 було їх вже 1392. В 1950 р. призначено 3 міліярди франків на боротьбу з алькоголізмом.

* Східно-берлінський маґістрат (совєтська зона) видав розпорядок: „Хто хоче обстригти волосся, мусить виказатися особистою довідкою"!

Творець організованого націоналізму

Минає 80 років з дня народження творця української націоналістичної ідеї й організованого націоналізму, Миколи Міхновського.

Небіжчик народився 1873 року, в селі Турівці, Прилуцького повіту, на Полтавщині, в родині сільського священика.

В 1891 році, на могилі Тараса Шевченка засноване таємне „Братство Тарасівців". „Тарасівці" різко виступали проти старого „українофільства". Через неконспірованість деяких членів московська жандармерія невдовзі зліквідувала „Братство". Але початок був зроблений, і раз народжена ідея шукатиме відтепер свого вияву та, без огляду на зовнішні перешкоди—завжди стремітиме вперед.

Пізніше в Харкові створилася Українська Студентська Громада, що підтримувала найтісніші зв'язки з Миколою Міхновським.

В 1900 році засновано Революційну Українську Партію (РУП), душею якої був Міхновський. До програми цієї партії він писав:

„Отже, коли справедливо, що кожна нація з огляду на міжнародні відносини хоче виявитися в формі незалежної самостійної держави; коли справедливо, що тільки держава одноплемінного національного змісту може дати своїм членам нічим необмежену свободу всебічного розвитку духового та осягнення найліпшого національного гаразду; коли справедливо, що пишний розквіт індивідуальности можливий тільки в державі, для якої плекання індивідуальностей є метою,—тоді стане зовсім зрозумілим, що державна самостійність це головна умова існування нації, а державна незалежність це національний ідеал у ділянці міжнаціональних відносин." ...

А ось кілька винятково важливих настанов Міхновського:

„Одна, Єдина, Нероздільна, Вільна, Самостійна Україна від Карпат по Кавказ!"

„Україна для українців, доки хоч один ворог—чужинець залишається на нашій території, ми немаємо права покласти зброї".

„Українська нація мусить добути собі свободу, хоч би захиталась ціла Росія... хоч би полилися ріки крови".

„Націоналізм це велетенська й непереможна сила. Під її могутнім натиском ламаються, здається, непереможні кайдани розпадаються великі імперії й з'являються до історичного життя нові народи, що до цього часу були під чужинними гнобителями. Націоналізм єднає, координує сили, рве до боротьби, запалює фанатизмом по... волену націю в її боротьбі за ... мостійність... Українська нація му... сить піти шляхом націоналізму, перейде його та повалить усе, що стоятиме перепоною на цій дорозі".

По ліквідації РУП, Міхновський, у 1903 році закладає Українську Народню Партію (УНП), для якої написав політичне „Вірую", що має 10 заповідей. Наведемо окремі з них:

„Одна, Єдина, Неподільна, Самостійна, Вільна, Демократична Україна—Республіка робочих людей.

Україна для українців.

Усюди й завжди вживай української мови. Хай ні дружина твоя, ні діти твої, не поганять твоєї господи мовою чужинців—гнобителів.

Шануй діячів рідного краю, ненавидь його ворогів, зневажай перевертнів—відступників, і добре буде цілому твому народові й тобі.

Не вбивай Україну своєю байдужістю до всенародніх інтересів.

Не зробися ренегатом—відступником.

Не обкрадай власного народу, працюючи на ворогів України.

Допомагай своєму землякові поперед усіх, держись купи."...

Після маніфесту 1905 року, заходами Міхновського і родини Шеметів почав виходити часопис „Хлібороб" (на Україні). По забороні його, Міхновський пробує видавати інші видання: „Запорожець" у Катеринославі та „Сніп" і „Слобожанщина" в Харкові, але через репресії вони також припинили своє існування.

Велика справа—розпочата Миколою Міхновським була гідно продовжена й вдосконалена легендарним полковником Євгеном Коновальцем і тепер зразково продовжувана славетним побратимом останнього по зброї й ідеї—полковником Андрієм Мельником. Організований український націоналізм пройшов крізь безліч випробувань, ніде, ніколи не заломившись, і ніколи не заломиться в майбутньому. Відтак,—йому завжди присвічувала й присвічує чудесна перспектива—остаточної перемоги. Та перемога буде водночас і блискучою перемогою всього народу українського.

(Подано за В. МАРТИНЦЕМ „Від УВО до ОУН")

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД «ХЛІБОРОБА»

Вп. Іван Шмерега —900 крз.
Філія ХОС'у, Жавґада— 408 крз.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЗЛОЖИЛИ ПЕРЕДПЛАТУ НА 1953 РІК?

Микола Очерет.

ВЕРТАЮТЬСЯ

В Панмуджоні почався обмін полоненими: альянти передають кожного дня 2.400 вояків, що самі захотіли повернутись, а червоні передають альянтам—400 І кожного дня альянти мають якусь несподіванку. Вони були заскочені тим, що серед полонених є хворі, а особливо багато хворих на сухоти і то в кінцевому періоді. Виходить, що в квітні, коли відбувався обмін хворими, червоні не звільнили усіх хворих, хоч запевняли, що у них хворих не залишилось. Тому особливого значення набрала заява генерала Кларка, що „червоні мають в полоні на дві чи три тисячі більше американців від того числа, яке вони погодились звільнити". За відомостями Департаменту оборони впродовж корейської війни „пропало в акції" 11.706 американських вояків, а на комуністичному спискові полонених є лише 3.313 вояків, а де інші?

На другий день обміну комуністичний амбулянс, який пристарляє полонених до передаточного пункту, привіз і одного мертвого вояка—бідолаха помер від виснаження вже в дорозі. Але й усі живі полонені схожі на мертв'яків, так вони схудли. Часто полонених доводиться переносити на ношах, бо вони так виснажені, що самі не можуть іти. Багато полонених передаються з незагоєними ранами, тому перш усього вони просять покликати до них лікаря. Вражає альянтів і мовчазність тих, що вертаються: на всіх ще лежить печатка комуністичних метoдів впливу, бо ж голодом, тортурами та іншим рафінованим варварством їх змушували до зради, провокацій та виявлення військових таємниць. Лише на другий день, коли поворотці з полону пересвідчуються, що вони дійсно є в своєму рідному, близькому оточенні, що вони дійсно вже є на волі, у вільній державі,—вони починають розповідати про ті жахи, що були з ними в полоні і що творяться й далі над тими полоненими, які ще перебувають в руках червоних.

Альянти дивуються непоінформованості полонених про події, що трапились за час їхнього полону—вони не знають, що генерал Айзенговер обраний президентом США, вони не знають про смерть Сталіна, вони не знають навіть, що підписано перемир'я. Тому їм зараз же видають короткі брошури, де телеграфічним стилем подані найголовніші події. Зате вони добре знають, що твориться в комуністичному „раю" і тут вільний світ ще багато буде мати несподіванок, дізнаючись про „чудеса" того „раю" з оповідань полонених. Батьківщина зустрічає своїх синів тепло, радісно й з великою увагою всі полонені на гелікоптерах перевозяться з Панмунджону в Інчом, де вони сядуть на пароплави. Кожному дають готівкою 150 долярів, решта належних грошей—чеком, кожному буде виплачено утримання йому належне за весь час полону, тому вояк, що пробув в полоні три роки одержить 4.300 долярів. Найбільша сума належить генералу Діну, що захоплений в полон у серпні 1950 року – 30 тисяч долярів виключаючи ті гроші, що уряд виплачував на утримання його сім'ї. Так зустрічають американців, північно-корейців і інших вояків Об'єднаних Націй, які вертаються з полону.

Вертаються також з альянтського полону червоні китайці та північні корейці,—вони знають, що вертаються в „земний рай", тому зараз же „страхують" себе від „ускладнень", виявляючи свою ненависть до альянтів. Вони зривають з себе американський одяг та взуття, часто замахуються на американців костурами, а один з „тяжко хворих" китайців побіг за американським сержантом, але недогнав і від злости скинув з себе чобіт та й жбурнув ним у сержанта.

Все це комуністи фотографують, а от ноші з виснаженими у них американськими полоненими не фотографували...

Але все це нас не дивує, бо раз вертаються до „земного раю" треба демонструвати свою ненависть до американців і прихильність до комуністів. Нас дивує чого вони вертаються, нас дивує, що знайшлись такі люди, які самі, без примусу, добровільно вертаються до „земного раю". Вони не знають, як їх вустрінуть „на родінє". а от ми це знаємо. Перед нашими очима мимоволі повстає табір в Катовицях де приймали тих, що вертались "на родіну".

Ось щойно прибула група поворотців заповнила таборову площу. Вийшов начальник табору і наказав розбитись на п'ять груп: бувших командирів, бувших червоноармійців і червонофлотців, вивезених німцями чоловіків, дітей до 14 років і жінок. Далі підїхали автомобілі і почали забирати дітей. Батьки не давали, але охорона з енкаведистів виривала силоміць дітей з рук батьків, а батьків відганяла прикладами. Потім на площу вийшли дві команди енкаведистів і одна з них оточила групи військовиків, а друга чоловічу й жіночу не військові групи. Тоді начальник табору підійшов до групи командирів і наказав усім зняти ордени та знаки командирського звання. Ніхто з командирів не поворухнувся.

„Что ж ви, сволочі, не слихалі приказа? Будет баловаться: бєжалі в плєн, думалі от нас уйті? Не удалось! В плєну вам, фашістскім прі хвостням, жілось не дурно,—ну нічево! Ми вас, фашістскую сволочь, со дна моря виташім, в облаках поймаєм, под землой найдьом! Пролєтаріат нікогда не простіт предатєлєй своєй родіни! Пролєтарскій бовц в плєн не сдайотся, а раз попал в плєн, он із плєна убєжіт на свою родіну. Значіт добровольно осталісь в Германії, помагалі врагу. Значіт нєт среді вас ні одного істіно—пролєтарскаво бойца, а всьо фашістская сволочь!"

Начальник спинився, а в цю паузу хтось виразно і чітко вимовив: „А ти, гаспадін афіцер, потіше! Тут перед табой не гаспада офіцери, а красниє фронтовиє командіри, понял!"

„Іш ти какой фашістскій нашолся молодчік! Гдє ето он такой, а ну-ка покажісь!"

Із рядів вийшов командир з великою сивиною на голові. „Так ето ти сказал?"

—„Раз вишел, значіт я. А тєбє нєчєво тут трепать язиком, калі в головє пуста!

Начальник скам'янів, а далі вихопив пістоль і швидко підійшов до командира. Той спокійно стояв на місці і чекав. Енкаведист спинився і замахнувся пістолею, аби вдарить нею в обличчя командира, але рев гніву всієї групи військовиків спинив його і весь червоний він хутко спустив свою руку і повернувшись подав команду своїм агентам:

„Бившіх командірoв направіть в 5 барак, а красноармєйцев і краснофлотцев в 23 барак".

Перші дві групи зникли між бараками, а розлючений начальник підійшов до жіночої групи і побачивши, що багато жінок плаче, з криком накинувсь на них."

„Плакать вздумалі! А когда с немцами спалі, тогда не плакалі? А когда вас увазілі с родіни, ви радьохонькіє билі, смеялісь, думалі от нас уйдьоте? Подождітє, ми вам, шлюхам, покажем как с немцами спать! Всех помєстіть в 46 барак, а завтра ми до вас доберьомся!"

І, повертаючись до групи чоловіків, скомандував: „А етіх, сукіних синов, помєстіть в 38 барак. Всєх сволочей загнать в одін барак."

Далі круто повернувся і пішов до єдиного, що стояв серед бараків, будинку. Так „родіна" зустріла своїх командирів, своїх вояків, своїх синів, своїх жінок і дітей, що повертались з полону додому. А тепер вертаються „на родіну", до „земного раю" червоні китайці й північні корейці, бо вони уяви не мають, що їх чекає „на родінє", в далекому запіллі, куди не заглядає око людини з волі. Вони не знають, що цілі армії, не полонених, а фронтових вояків з Фінляндії були прямо з фронту послані на каторжні роботи, лише тому, що вони бачили, як люди живуть на волі. Вони вірять ще й досі комуністичній пропаганді, що „родіна" їх прийме, як своїх найкращих дітей, що в американському полоні пекло, а на родінє „земний рай", що сама щаслива країна „гдє так вольно дишет человєк" саме і є їхня „родіна". А вам їх шкода, бо так вірили чехи, так вірили поляки, словаки, румуни, болгари, німці, а тепер за один лише день реєструють в Західньому Берліні до тисячі втікачів зі Східньої Німеччини. Так є в Німеччині, так буде незабаром і у Північній Кореї.

Йосип Ділай — естадуальний посол

З 24 серпня, знаний політичний діяч, п. д-р Йосип Ділай, вступив до виконання обов'язків посла парляменту естаду) Парана.

За минулої виборчої кампанії він дістав трохи менше голосів за іншого кандидата і тому залишився заступником посла естадуального парляменту. Тепер один з послів відійшов на працю урядовця і парлямент покликав у посли чергового кандидата, яким є д-р Ділай.

Д-р Йосип Ділай народився 21 липня 1916 року в колонії, близько Прудентополя. Батько його—Григорій і мати—Марія займалися хліборобством. У родині говорили українською мовою, свято зберігалися українські звичаї та традиції. Наш теперішній посол досконало вивчив мову своїх батьків.

Змалечку Йосип Ділай відчув величезне потягнення до освіти. В цьому йому всіляко сприяли батько з матір'ю. Початкову школу він закінчив у Прудентополі, гімназію й університет (факультет права) в Курітібі. В естадуальні посли кандидатував з рамені республіканської партії.

Пан д-р Ділай надзвичайно цікавиться українськими справами в цілому, особливо ж життям і працею наших поселенців у Парані. Він дуже щільно пов'язаний з нашими організаціями: є членом Хліборобсько-Освітнього Союзу, ТПУК-у, Конгресового Секретаріяту та Комітету Сторіччя Парани. Систематично читає українські часописи — „Хлібороб" і „Працю". Між іншим, в друкарні останньої, колись працював складачем.

Приступаючи до виконання своїх нових важливих обов'язків, д-р Ділай, у розмові з представником „Хлібороба" підкреслив, що його постійним обов'язком буде неухильне дбання за піднесення життєвого рівня наших поселенців у Парані. Він також обіцяє докласти всіх зусиль, щоб при відповідній нагоді з'ясувати з трибуни паранського парляменту відчайдушну, героїчну, безперервну боротьбу українського народу проти імперіялістичної червоної Москви, що намагається захопити в своє ярмо народи цілого світу.

Пан д-р Ділай є покищо нашим єдиним послом в естадуальному парляменті. Все наше громадянство покладає на нього великі надії, як рівно ж. від найширішого серця бажає йому найбільших успіхів у винятково відповідальній діяльності члена найвищого керівного органу Парани!

Офіцери резерву

—Ліворуч! Кругом! Кроком руш!—Чітко падає команда і мішної будови, життєрадісні юнаки, як один заведений механізм, показують перед тисячами присутніх свою виняткову вправність у стройовому військовому навчанні.

В неділю 23 липня на широкій площі Курітіби, Дорівал Брито, справді було що подивитися. Недарма зібралося стільки людей, недарма сюди прибули: командант Паранської Військової Округи, губернатор естада, архієпископ та ще багато чолових загальновідомих осіб. Серед присутніх бачимо чимало українців, і то не спроста. Сьогодні тут, на площі, відбувається офіційний випуск офіцерів резерву бразілійської армії. В ознаменування славного ювілею теперішньому черговому випускові присвоюється спеціяльна назва „імени сторіччя Парани".

В школі офіцерів резерву навчання триває 2 роки. Її мають закінчити всі студенти—юнаки. По закінченні вони ще пройдуть тримісячний практичний курс безпосередньо у військових частинах і тоді вже дістануть посвідки офіцерів підпоручників, або лейтенантів, як цю шаржу тепер називають в більшості армій світу.

Ось здалеку лунає команда—стій! — Гомінко віддаються два удари ногою і довга розгорнута шерега молодих офіцерів відразу ніби кам'яніє. Ніхто з них не ворухнеться, навіть не шелехнеться.

Надійшла черга до урочистого акту—вручення шабель. Одна по одній, виграючи на сонці сріблястим блиском, переходять вони до молодих людей. Аж ось, бачу, шаблі попадають у справжні козацькі руки і серце моє сповнюється невимовною радістю та гордістю. Це ж народжені тут, в Бразілії, діти наших українських емігрантів, сьогодні стають офіцерами! Як мога дужче вітаю їх з величезного натовпу, та над площею лунає тисячоголосий привіт і наші хлопці мого окремого звернення до них безперечно не чують. А, які ж то вони сьогодні справді поставні, гарні, надзвичайні! Відразу пізнати нащадків славної козацької нації.

На моїх очах офіцерами стають: **Іван Вовк, Олекса Самагальський, Богдан Гладій, Литвинський, Липка...**

Кожного з них я знаю особисто. Можливо були ще й інші, невідомі мені хлопці з українських родин? За те не ручуся.

На цьому місці хочу привітати і їхніх батьків, що гідно потурбувалися за виховання своїх дітей.

Олександер Колодинський

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

ПАН ІВАН ШМЕРЕГА, ТУПІНАМБА. Ваші пожертви: 1 000 крз.—на Комітет Сторіччя Парани і 500 крз.—на Радіогодину—передані за призначенням.

ПАН ТЕОДОР КРУК, ВІЛА ҐВАЇРА, КУРІТІБА. Ласкаво просимо Вас завітати до редакції, щоб розрахуватися за передплату.

ПАН ТЕОДОР АНТОНІВ, ВІЛА ҐВАЇРА, КУРІТІБА. Гроші за передплату одержали, просимо подати адресу куди Вам надсилати часопис.

ПАН БОГДАН РУДНЕЦЬКИЙ, САН ПАВЛО. Пошта повідомила, що Ви перенеслися на інше ніж досі мешкання; ласкаво просимо подати Вашу нову поштову адресу, щоб ми мали змогу вчасно надсилати Вам часопис.

ПАН ІВАН БОЯРСЬКИЙ, КУРІТІБА. Сповістіть, будь ласка, Видавництво про свою нову поштову адресу.

УВАГА КУРІТІБА!

30 серпня ц. р., в Народнім Домі при церкві св. Михаїла на Портоні, буде прочитана доповідь з нагоди 12-ої річниці з дня трагічної смерти сл. п. Сеника Грибівського і Миколи Сціборського.

Після доповіді відбудуться збори молоді філії Х.О. Союзу на Портоні.

Запрошуємо все громадянство прийняти активну участь.

ЧИ ТИ ЗЛОЖИВ УЖЕ ДАТКУ НА НАЦІОНАЛЬНІ ЦІЛІ?

Д-р Богдан Н. Кобилянський

Боротьба проти пістряка (рака)

3. ЧИ ПІСТРЯК МОЖНА ВИЛІКУВАТИ?

Це питання стурбоване людство ставить завжди і повсякчасно.

Правдивим є, що не можна порівняти процеси лікування, які мали місце раніше, з найновішими методами. Менше, ніж 100 років тому почали оперувати хворих так, що вони сплять і не чують, коли над ними заходився хірург. Це тому, що широкого застосування набули засоби знечулення. Колись же людину прив'язували і гарячим залізом випалювали їй болячки. Такі операції виконували порівнюючи ще недавні наші предки.

Прогрес у справі асепсії (дезинфекційних засобів), започаткований Пастером, успішно розвинувся. Небагато років тому славний винахід Рентгена і пані Кюрі зробили рішучий крок вперед у справі лікування пістряка, як також в загальному розвиткові медицини: 1899 року відкрито спосіб просвітлювання організму рентгеном, а 1903—лікування радієм.

За цих останніх 50 років, завдяки набутим знанням і ляборраторним дослідам, медицина набагато поліпшила справу лікування, що є гордістю теперішнього людства. За 35 років експериментальної праці в ляборраторіях, людство довідалось багато більше про пістряка, ніж за всі попередні століття, коли лікували цю хворобу емпірично, тобто, при допомозі звичайного знахарства. Завдяки засобам, що їх тепер у своєму розпорядженні має наука —знавці пістрякових захворувань стверджують, що третина і навіть половина людей, які щорічно падають жертвою пістряка—могли би бути врятовані, якщо б вони своєчасно піддалися лікуванню. В Північній Америці колледж хірургів має список хворих, яких вилікувано від пістряка. Цей список охоплює п'ять останніх років. Він подає 46 тис. випадків. В усіх цих випадках лікування дало цілком позитивні наслідки; відповідні особи вже дістали від шпиталю довідки про те, що вони цілком позбулися пістряка. В Нью Йорку існує навіть спеціяльний клюб, заснований 1938 року, «вилікуваних від пістряка», — мета його показати невірам вартість і можливість сьогоднішньої медицини.

Нема ніякого сумніву, що пістряк на початках можна цілком вилікувати засобами хірургії. Для цього використовується просвітлення (для виявлення вогнища хвороби) та радій, що випалює болячки. То є одинокі засоби, які дотепер вважаються дійовими й реальними в лікуванні пістряка.

В Бразілії існує «Національна організація поборення пістряка", яка в усій країні виконує спеціяльні функції. Між нами, в Парані, діє «Ліга боротьби з пістряком». Ця остання, нараховує величезну кількість випадків цілковитого вилікування пістряка за останні 5 років. Зазначені випадки перебувають під систематичною контролею, бо працівники медицини хочуть мати абсолютну певність чи хвороба вже зникла на завжди, чи можливий ще поворот її. До цього числа зараховуються також зловісні наростені в різних місцях тіла, як в середині, так і на зовні: шкірялі, на губах, язиці, голосових зв'язках, шлункові тощо.

Успіх у лікуванні залежить від двох чинників: вчасного діягнозу хвороби і вжиття відповідних засобів до її поборення. Всіляке зволікання та застосування невідповідних засобів призводить лише до втрачення часу і тієї нагоди, коли конче потрібно негайно лікувати пістряк. Якщо хвороба вже сильно розвинеться—для хворого лишається мало добрих виглядів, бо перейдено сприятливі терміни для провадження ефективного лікування.

*Літаки були відомі 3,000 років тому.— Міжнародня Академія дослідів над санскритом у Висорс (Індія) повідомила про знайдення рукопису Брагардкая з перед 3,000 років. Він складається з 8-ох частин про те „Як будувати аероплани". Спеціялісти будови нинішніх літаків ваявили, що віткнення крил з тулубом описане тим дуже добре і вповні відповідає сьогоднішній техніці.

Будуймо Дім!

На будову Репрезентаційного Дому в Курітібі закупили акції п.п:

Стефан Ківима 1.000,00 крв.
Евдокія Смоктанович 500,00 крв.

Вдова заслуженого нашого діяча п. **Подільського**, Високоповажна Пані **Анна Подільська**, вирішила сплатити за акції, підписані її чоловіком, на суму 2 000,00 крз. Цей винятково патріотичний приклад хай буде чудовим зразком для всіх наших людей, як треба ставитися до справ, що стосуються цілої громади.

Головна Управа Хліборобсько-Освітнього Союзу на цьому місці складає Пані Анні Подільській свою велику подяку і шире признання.

Пані **Паранька Шеремета**, з Курітіби, склала 100,00 крз. і викликає пань: **Анну Захарків, Катерину Струтинську, Параньку Хомин**—Сан Павло.

Пан **Степан Котвицький**, Жанґада, пожертвував 100,00 крз., п. **Володимир Котвицький**, Жанґада, — 100,00 крз., пані **Софія Лабас**—100,00 крз.

Пані **Марія Галан**, Нова Україна, склала 100,00 крз. і викликає пань: **Настю Цап, Явдоху Кліта**—Нова Україна, **Оксану Гуменюк**—Апукарана і **Павліну Галан** з Понта Ґросса.

Пані **Анна Шмерега**, Нова Україна, склала 100,00 крз. і викликає пань: **Катерину Кулібаба, Емілію Гаврилюк** і пані **Кулавець**—Апукарана та пані **Марію Шмерегу**—Тупінамба.

Сільське господарство

ХВОРОБА КАРТОПЛІ

Щ б мати добрий збір картоплі потрібно дещо поправити земельні угіддя, а також потурбуватися про якість насінневого матеріялу. Крім цього потрібно знати, що не всюди картопля однакового гатунку вдається однаково.

На чорних землях, багатих на порохнячку, добре садити картоплю так звану „американку" —рожевої фарби, або жовту—поповгуватої форми. Всіляка картопля в нашому штаті Парана вдається добре—буває сипкою по зваренні. На півночі Парани краще вдаються картоплі жовті, почасти водяні.

Головними шкідниками картопляних рослин є так звані савці „Вектор". Від дії цих шкідників картопля починає в'янути, листя її скручується, відтак жовкне і всихає. Щ б врятувати рослини від цих шкідників треба варити тютюн, щоб дістати вивар нікотини, до якого додаємо звичайного мила. Беремо 100 літрів води 500 грамів тютюну, 2 кілограми мила. Тим плином скроплюємо молоді рослини, принаймні раз на тиждень.

Щ б мати добре і високоякісне насіння, потрібно кожного року на весні відібрати найкращі, здорові, не заражені картоплі 10—15 штук і посадити їх осібно та далі від інших рослин. Добре висадити 2—3 гатунки разом, бо тоді матимемо можливість простежити, який гатунок найшвидше буде вражений шкідниками й тому його не виплачується садити. Так завжди роблять рільники Північної Америки.

Буває, що на туберкулах картоплі відростають довгі тонен ькі корінці. Поява їх виразно свідчить, що майбутня рослина починає хворіти в самому зачаткові, ото ж вона є неприпатною для саджения. Таку картоплю слід знищити, ні в якому разі не використовувати її, як насіння.

Такі поради подає Міністерство Рільництва.

Гр. Тадра

Увага! Увага!

6 вересня, о 8, год. вечора в залі Х.О.С.'у, (вул. Віс конде до Ріо Бранко 557) відбудеться

Великий Концерт

що його влаштовує Школа Співу п-ні Е. Цапко-Одарарі. В програмі пісні і арії з опер українських, італійських, німецьких і інших композиторів.

Адміністрація школи

Чи всі руді?

В ч. 14 „Хлібороба“, в приводу вже ширше знаної нашим читачам академії СУМ'у в Сан Павлі писалося:

„Ми рішуче стверджуємо, що сполучати „Двох Тарасів“—не можна“.

В ч. 26 „Хлібороба“ вміщено витяг в передової статті часопису „Українське Слово“, Париж, де написано:

„ . . . Ніхто бо досі в нашій національній духовості ані не перевищив, ані не дорівняв Шевченкові..“

Всім відомо, що одна із наукових сесій Української Вільної Академії Наук називалася Шевченківською, а не Шевченко-Чупринківською.

Так само всім відомо, що заслужене Наукове Товариство імени Шевченка (НТШ) досі не змінило і міняти не збирається своєї назви на імени Шевченка і Чупринки.

Нарешті, зовсім не є таємницею і той факт, що лише одне партійне середовище спробувало два роки тому змішати до купи імена Шевченка й Чупринки. То була явно непродумана, на швидку руч закроєна „кампанія“, яку всі українці, поза дотичним середовищем, зустріли, м'ько висловлюючись, холодно. Та це, повторюємо, було два роки тому. Цього ж року жодний провідний часопис того середовища в своїх настановчих статтях уже не сполучав імени „Двох Тарасів“. В часописах, що їх тут маємо на увазі, були вміщені окремі статті про Т. Шевченка і окремі про Т. Чупринку, як і належить це робити.

Так в дійсности виглядає справа щодо „Двох Тарасів“ і нам до неї вже небуло б чого повертатися, якби... не п. інж. Павло Борушенко. Він, в ч. 33 часопису „Праця“ вмістив нову статтю під назвою „В пошану Двох Тарасів“. Хоча вона й має сьогодні таку ж актуальність, як голос спізнілого півня, однак, ми на ній змушені дещо зупинитися, виключно через дивні авторські обґрунтування, а звідси й висновки.

Власно БЕЗПОСЕРЕДНІХ аргументів у захист сполучення Тараса Шевченка з Тарасом Чупринкою—п. інж. Борушенко не виставляє ніяких, бо їх в природі взагалі не існує. Він притягає за вуха різні сторонні чинники і вже виходячи з них робить такі висновки:

„Чи можна ті обі постаті під таким кутом бачення сполучати? Можна і треба“.

На підкріплення своєї думки п. інж. П. Борушенко твердить, що можна ж сполучати „Наполеона Бонапарта з Адольфом Гітлером, Івана Грозного із Сталіном, синє небо із синім морем, Дніпро з Дністром“.

Що ж в усьому цьому є спільного з Тарасом Шевченком і Тарасом Чупринкою? Хіб, що „на городі бузина, а в Києві дядько“...

На пересторогу „Хлібороба“ (ч. 14) „.. йдучи таким шляхом, до сьогодні ще незаступної особи епохального Шевченка можна прилучити десятки, а то й сотні тисяч людей!“—п. Борушенко відповідає: „Так, можна прилучити!“

Ось і маєте! Виходить, що сотні тисяч людей і Геній-Пророк Шевченко — те ж саме? Вважаємо, що це лише особиста думка п. інж. Борушенка і крім нього її більше ніхто не поділяє. Подібна думка, між іншим, могла виникнути лише після тривалих студій відомої пісні: „Дід рудий, баба руда, батько рудий, мати руда, сам рудий, руду взяв, бо рудую сподобав“..

На цьому варто було б поставити крапку, але шановний п. інж. Борушенко наприкінці так розхвалив редактора „Хлібороба“, за його передові статті, що той відчув себе.., мертвим. Такі виступи у нас бувають здебільшого над труною небіжчика Ось чому він мусів вдатися до багатьох відчутних маніпуляцій поки переконався, що на разі продовжує ще жити на світі Божому.

Але попри цю ніяковість редактора, віддаємо належне доброму тонові п. інж. Павла Борушенка. Ми зі свого боку подивляємо й шануємо виняткову ерудицію нашого опонента, його направду енциклопедичну обізнаність.

Ол.

УВАГА! УВАГА!

КУРІТІБА Й ОКОЛИЦІ!

6 вересня 1953 р., в неділю,

На Віла Ґваїра на Портоні, з нагоди викінчення 5 ти бань на новій церкві,

відбудеться

ВЕЛИКА ФЕСТА

при Українській Православній Церкві св. Михаїла.

О 10 год. Служба Божа

Від 12-ої години шураска, лейлон, колесо щастя і ін.

Просимо всіх, всіх громадно прибути.

Чистий дохід—на викінчення церкви.

Парафіяльна Рада й Будівельний Комітет
